ΦΙΛΕΡΓΟΣ

Σύγγραμμα περιοδικὸν

Φιλολογικὸν, ἐπιστημονικὸν καὶ βιομηχανικὸν

Ἐκδιδόμενον

Ὑπὸ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ

Τῇ συνεργασίᾳ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἀδείᾳ τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου.

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΦΙΛΕΡΓΟΥ
Συγγραφικὴ Πρόεδρος
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Ἡ ἀεργία ὄνειδος, ἡ δὲ φιλοπονία
τὰ πρὸς τὸ ζῆν παρέχεται παντὶ ἐν ἀφθονίᾳ!
Ὕμνῶν, θνητὲ, τὸν πλάστην σου, ἐργάζου, δημιούργει,
ἐφεύρισκε, προόδευε καὶ τέχναις θαυματούργει.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ΑΓΓΕΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ

1878

"The Cave of the Echoes"

ΤΟ ΑΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΧΩΝ.

Ἐκπληκτικὸν διήγημα ἀνταποδοτικῆς δικαιοσύνης, ἐπιβληθείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπὶ τῆς γῆς κεκρατημένου.

Ὑπὸ τῆς Κυρίας H. P. BLAVATSKY.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Α. Ν.)

Εἰς μίαν τῶν ἀποτάτων διοικήσεων τῆς Ρωσσίας ἔν τινι πολίχνῃ κατὰ τὰ ἀληθῆ μεθόρια τῆς Σιβηρίας μυστηριώδης τις τραγῳδία συνέβη πρὸ εἴκοσι σχεδὸν ἐτῶν, τραγῳδία, ἥτις ἀναπολεῖται συχνάκις εἰς τὴν μνήμην τῶν πρεσβυτέρων κατοίκων τῆς ἐπαρχίας μέχρι τῆς σήμερον, καὶ τὴν ὁποίαν δὲν δύνανται εἰμὴ χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν περίεργον ταξειδιώτην.

Ἔξ βέρστια περίπου ἀπὸ τῆς κώμης Π.., περιφήμου διὰ τὴν παράδοξον καλλονὴν τῆς σκηνῆς αὐτῆς, καὶ διὰ τὸν πλοῦτον τῶν κατοίκων της, ἰδιοκτητῶν ἐν γένει μεταλλουργείων καὶ ἐκκαμινευτηρείων σιδήρου, ἔκειτο παλαιόν τι καὶ ἀριστοκρατικὸν μέγαρον. Ἡ οἰκογένεια συνίστατο ἐκ τοῦ πάτρωνος, πλουσίου πρεσβύτου ἀγάμου, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, χήρου καὶ πατρὸς δύο υἱῶν καὶ τριῶν θυγατέρων. Ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης, κ. Ἰζβερτσὼφ εἶχεν υἱοθετήσει τὰ τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ, αἰσθανόμενος ἰδιαζουσαν συμπάθειαν πρὸς τὸν πρεσβύτερον ἀνεψιόν του Νικόλαον, ἀνέδειξεν αὐτὸν μοναδικὸν κληρονόμον τῶν ἀγαθῶν του.

εὐγενὴς, εἰλικρινῶς ἠγαπᾶτο. Δὲν ἐχάρησαν ὅμως ὅλοι. Ὁ Νικόλαος ὅστις ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του προσβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς ὡραίας Γερμανίδος, καὶ ὅστις εὗρισκεν ἑαυτὸν ἀπεστερημένον ἐν ταὐτῷ καὶ ἀπὸ τῆς ὡραίας του καὶ ἀπὸ τῶν χρημάτων τοῦ θείου του, μήτε ἐχάρη μήτε παρηγορήθη, ἀλλ' ἐγένετο ἄφαντος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΣ.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Ἰζβερτσὼφ ἔδωκε διαταγὰς νὰ ἑτοιμάσωσι τὴν ὁδοιπορικὴν ἅμαξάν του διὰ τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν. Ἐψιθυρίζετο ὅτι μετέβαινεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Διοικήσεως ὀλίγον ἐκεῖθεν ἀπέχουσαν, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τροποποιήσῃ τὴν διαθήκην του. Καίτοι πλούσιος, δὲν εἶχεν ἔφορον ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν του, ἀλλ ἐκράτει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ βιβλία του. Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας, μετὰ τὴν τράπεζαν ἠκούσθη ἐν τῷ δωματίῳ του ἐπιπλήττων ὀργίλως τὸν θεράποντά του, ὅστις εἶχεν ὑπάρξει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἐπὶ τριάκοντα περίπου ἔτη. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, Ἰβὰν ὀνομαζόμενος, ἦτο ἰθαγενὴς τῆς Βορειοτέρας Ἀσίας, ἀπὸ τὴν Καμσάτκαν. Ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς οἰκογενείας ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ ἐνομίζετο τὰ μάλιστα ἀφωσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του. Ἀλλ' ὅτε τὰ τραγικὰ συμβάντα, ἅτινα ἄρχομαι διηγουμένη εἶχον ὁδηγήσει ὅλην τὴν ἀστυνομίαν ἐπὶ τόπου, ἀνεμνήσθησαν, ὅτι ὁ Ἰβὰν ἦτο μεθυσμένος τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅτι ὁ κύριός του, ὅστις ἀπεχθάνετο τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, πατρικῶς εἶχε ταπεινώσει αὐτὸν καὶ ἀποβάλει ἐκ τοῦ δωματίου, καὶ ὅτι ὁ Ἰβὰν ἐθεάθη περιφερόμενος ἔξωθεν τῆς θύρας καὶ ἠκούσθη γογγύζων ἀπειλητικῶς.

Ὑπῆρχεν ἐν τοῖς κτήμασι τῶν Ἰζβερτσὼφ ἓν μέγα ἄντρον, ὅπερ διήγειρε (καὶ διεγείρει εἰσέτι) τὴν περιέργειαν πάντων τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτό. Δάσος ἐκ πευκῶν, ὅπερ ἤρχιζε σχεδὸν ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ κήπου, ἀνέβαινε διὰ δυσαναβάτων ἀναχωμάτων ἐκτεταμένην σειρὰν βραχωδῶν λόφων, τοὺς ὁποίους ἐκάλυπτεν διὰ ζώνης ἀδιεισδύτου πρασινάδος. Τὸ σπήλαιον ἄγον πρὸς τὴν θέσιν, ἥτις ὠνομάζετο «Τὸ Ἄντρον τῶν ἠχῶν», ἔκειτο ἥμισυ περίπου μίλιον ἀπὸ τοῦ μεγάρου, ὅθεν ἐφαίνετο ὡς μικρά τις κοιλότης ἐντὸς τῆς κλιτύος, κεκαλυμμένη σχεδὸν ὑπὸ ἀφθόνων φυτῶν. Δὲν ἦτο εἰσέτι τόσον πεφραγμένη, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τινὰ εἰσερχόμενον ἐν αὐτῇ διότι ταχέως ἐθεᾶτο ἀπὸ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας. Εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου ὁ ἐρευνητὴς εὑρίσκει πρὸς τὰ ἔσχατα ἀντιθαλάμου τινὸς στενὴν ρωγμὴν, τὴν ὁποίαν διελθὼν εἰσδύει ἐντὸς εὐρέος ὑπογείου, ἀσθενῶς φωτιζομένου διά τινων ραγάδων ἐπὶ στεγώσεως πεντήκοντα ποδῶν ὕψος. Τὸ ἄντρον καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἀπέραντον, ἱκανὸν νὰ περιλάβῃ εὐκόλως δύο ἢ τρεῖς χιλιάδας ἀνθρώπων. Μέρος αὐτοῦ, καθ' ὃν χρόνον ἄρχεται ἡ ἱστορία μου ἦτο ἐστρωμένον διὰ σημαιῶν, καὶ συχνάκις ἐχρησίμευε κατὰ τὸ θέρος εἰς τοὺς δίδοντας ἐξοχικὰ γεύματα ὡς αἴθουσα χοροῦ.

Ἀπὸ ἀνωμάλου ὠοειδοῦς σχήματος βαθμηδὸν καταλήγει εἰς ἐκτεταμένον διάδρομον, ὅστις διέρχεται πολλὰ μίλια ὑπογείως διακοπτόμενος τῇδε κἀκεῖσε ὑπὸ ἑτέρων θαλάμων τόσον πλατέων καὶ εὐρέων, ὅσον καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τούτων προσιτῶν εἰμὴ διὰ πλοιαρίου, ἐπειδὴ εἶναι πλήρεις ὕδατος. Αἱ φυσικαὶ αὗται δεξαμεναὶ φημίζονται ὡς ἀνεξερεύνητοι.

ΑΙ ΗΧΟΙ.

Εἰς τὸ χεῖλος τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν ὑπῆρχε μικρόν τι ἄνδηρον, ἐν ᾧ ὑπῆρχον διατεταγμένα πολλὰ βρυώδη ἀγροτικὰ καθίσματα, καὶ ἐκ τοῦ μέρους τούτου αἱ φαινομενικαὶ ἠχοὶ ἠκούοντο ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ἀγριότητι. Λέξις τις ἐκφερομένη ἐν ψιθυρίσματι ἢ στεναγμῷ ἐφαίνετο ἀναρπαζομένη ὑπὸ ἀτελευτήτων σκωπτικῶν φωνῶν, καὶ ἀντὶ νὰ ἐξασθενῶσιν ὡς πράττουσι τοῦτο αἱ πισταὶ ἠχοὶ ἐν γένει, ὁ ἦχος ηὔξανε βαρύτερος κατὰ πᾶσαν ἀλληλοδιάδοχον ἐπανάληψιν, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους ἐξερρήγνυτο ὡς ἡ ἐκπυρσοκρότησις πυροβόλου, καὶ ἀπεμακρύνετο εἰς γοερὸν θρῆνον ὑπὸ τὸν διάδρομον.

εἶχε κατοικήσει ἐπί τινα καιρὸν περικυκλούμενος ὑπὸ Σιαμάνων. Ἀποκατέστη ἐν τῇ μικρᾷ πόλει μετά τινος ἐκ τῶν τοῦ δόγματος τούτου, καὶ ἐλέγετο ὅτι ἔκαμνε πειράματα μεσμερισμοῦ (1) ἐπὶ τοῦ Βορειοσιβηριανοῦ τούτου «μάγου», ὡς ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν κατοίκων. Ἔδιδε γεύματα καὶ διασκεδάσεις, καὶ καθ' ὅλας τὰς τοιαύτας ὑποδοχάς, ἀναλλοιώτως ἐπεδείκνυε τὸν Σιαμάνον του, διὰ τὸν ὁποῖον ὑπερηφανεύετο. Ἡμέραν τινὰ, οἱ πρόκριτοι τῆς Π... ἐποίησαν ἀπροσδόκητον εἰσβολὴν εἰς τὰς κτήσεις τοῦ Νικολάου Ἰζβερτσὼφ, καὶ ἐζητήσαντο παρ' αὐτοῦ νὰ τοῖς δανείσῃ τὸ «Ἄντρον» του δι' ἑσπερινὸν συμπόσιον. Ὁ Νικόλαος συγκατένευσε μετὰ μεγάλης ἀποστροφῆς, καὶ μετὰ μεγίστου δισταγμοῦ παρεκινήθη ἐπὶ τέλους νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν διασκέδασιν, ὅπου ἦτο καὶ ὁ ἐμὸς γνώριμος.

Τὸ πρῶτον σπήλαιον καὶ τὸ παρὰ τὸν ἀχανῆ λάκκον ἄνδηρον ἔλαμψαν τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐκ τῶν φώτων. Ἑκατοντάδες περιπταμένων φανῶν καὶ λαμπτήρων, προσηρτημένων ἐκ τῶν ρωγμῶν τῶν βράχων, ἐφώτιζον τὴν θέσιν, καὶ ἀπεδίωκον τὰ σκότη ἐκ τῶν βρυωδῶν μυχῶν καὶ γωνιῶν, ὅπου ὑπῆρξαν ἀνενόχλητα ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Οἱ σταλακτῖται τῶν τοίχων λαμπρῶς ἐσπινθηροβόλουν, καὶ αἱ κοιμώμεναι ἠχοὶ αἰφνιδίως ἐξηγέρθησαν ὑπὸ ἀναμίξεως φαιδροῦ γέλωτος καὶ συνομιλίας. Ὁ Σιαμάνος, ὅστις οὐδέποτε εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τῆς θέας τοῦ φίλου καὶ πάτρωνός του, ἐκάθησεν ἔν τινι γωνίᾳ, ἡμιεκστατικὸς ὡς συνήθως. Κατακείμενος ἐπὶ ἐξέχοντος βράχου, περὶ τὰ μέσα τῆς μεταξὺ τῆς εἰσόδου καὶ τοῦ ὕδατος ὁδοῦ, μὲ τὸ κίτρινον ἐρρυτιδωμένον πρόσωπόν του, τὴν σιμὴν ρίνα του καὶ τὴν ἀραιὰν γενειάδα του, ἐφαίνετο μᾶλλον ὡς δυσειδές τι λίθινον εἴδωλον ἢ ὡς ἀνθρώπινον ὄν. Πολλοὶ ἐκ τῶν τῆς συνοδίας συνωστίζοντο περὶ αὐτὸν καὶ ἐλάμβανον ὀρθὰς ἀποκρίσεις ἀπὸ τοῦ μαντείου εἰς τὰς ἐρωτήσεις των, τοῦ Οὔγγρου περιχαρῶς καθυποβάλλοντος τὸ μαγνητιζόμενον «ὑποκείμενόν» του εἰς πολλὰς ἐξετάσεις.

(ἕπεται)

THAT DOG NEXT DOOR

(1) Μαγνητισμοῦ.

Καιρὸς παρῆλθεν Ὁ θεῖος ἐγήρασκεν, ὁ ἀνεψιὸς ἡλικιοῦτο. Ἡμέραι καὶ ἔτη εἶχον παρέλθη ἐν μονοτόνῳ γαλήνῃ, ὅτε, ἐπὶ τοῦ μέχρι τοῦδε καθαροῦ ὁρίζοντος τῆς φιλησύχου οἰκογενείας ἐφάνη ἓν νέφος. Ἀτυχῆ τινα ἡμέραν ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν μιᾶς τῶν ἀνεψιῶν νὰ σπουδάσῃ τὴν κιθάραν. Τοῦ ὀργάνου δὲ τούτου ὄντος καθαρῶς τευτονικῆς καταγωγῆς, καὶ μὴ κατοικοῦντος διδασκάλου διὰ τὸ εἶδος τοῦτο ἐν τοῖς πέριξ, ὁ ἐπιεικὴς θεῖος ἔπεμψεν ἵνα ζητηθῶσιν ἀμφότερα εἰς τὴν Πετρούπολιν. Μετ' ἐπίμονον ἔρευναν, εἷς μόνος τοιοῦτος διδάσκαλος ἠδυνήθη νὰ εὑρεθῇ θέλων νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τόσον στενὴν προσέγγισιν πρὸς τὴν Σιβηρίαν. Ἦτο δὲ οὗτος γέρων τις Γερμανὸς καλλιτέχνης, ὅστις διαμοιράζων ἐξ ἴσου τὰς γηΐνας συμπαθείας του μεταξὺ τοῦ ὀργάνου του καὶ μιᾶς ὡραίας ξανθῆς θυγατρός, δὲν ἤθελε νὰ ἀποχωρισθῇ μηδ' ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μηδ ἀπὸ τῆς ἑτέρας. Καὶ οὕτω συνέβη, ὥστε ὡραίαν τινὰ πρωΐαν ὁ γηραιὸς διδάσκαλος ἔρθασεν εἰς τὸ ἔγαρον κρατῶν ὑπὸ μάλης τὸ κιβώτιον τοῦ ὀργάνου του, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου βραχίονος ἐπηρείδετο ἡ ὡραία του Μαγχένη.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ μικρὸν νέφος ἤρξατο αὐξανόμενον ταχέως· διότι ἑκάστη δόνησις τοῦ μελῳδικοῦ ὀργάνου εὗρισκεν ἠχὼ ἀνταποκρινομένην ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ πρεσβύτου ἀγάμου. Ἡ μουσικὴ ἐξεγείρει τὸν ἔρωτα, λέγουσι, καὶ οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Μαγχένης ἀπετελείωσαν τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει ἡ κιθάρα. Μετὰ ἓξ μῆνας ἡ ἀνεψιὰ ἐγένετο ἔμπειρος κιθαρίστρια καὶ ὁ θεῖος ἦτο μανιωδῶς ἐρωτόληπτος. Πρωΐαν τινὰ, συναγαγὼν τὴν υἱοθετηθεῖσαν οἰκογένειαν περὶ ἑαυτὸν, ἠσπάσατο αὐτοὺς πάντας τρυφερῶς, ὑπεσχέθη νὰ ἐνθυμηθῇ αὐτοὺς ἐν τῇ διαθήκῃ του διακηρύττων τὴν ἀμετάκλητον ἀπόφασίν του νὰ νυμφευθῇ τὴν γλαυκώπιδα Μαγχένην, μεθ' ὃ περιπτυξάμενος αὐτοὺς ἔκλαυσεν ἐν σιωπηλῇ παραφορᾷ. Ἐπίσης δὲ ἔκλαυσε καὶ ἡ οἰκογένεια, ἀλλὰ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν· πληρώσαντες τὸν φόρον τῆς ἰδιοτελείας των κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν νὰ χαρῶσι, διότι ὁ πρεσβύτης

HISTORIC BITS IN SOUTHAMPTON.

ΦΙΛΕΡΓΟΣ

Σύγγραμμα Περιοδικὸν

Ἐκδιδόμενον εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς

ὑπὸ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

τῇ συνεργασίᾳ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1878

ΤΟ ΑΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΧΩΝ.

Ἐκπληκτικὸν διήγημα ἀνταποδοτικῆς δικαιοσύνης ἐπιβληθείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπὶ τῆς γῆς κεκρατημένου.

Ὑπὸ τῆς Κυρίας H. P. BLAVATSKY.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ A. N.)

(Συνέχ. ἴδε τεῦχος ΙΗ'. σελ. 234 Β'. ἔτους)

ΑΓΑΠΩΝ ΑΝΕΨΙΟΣ.

Αἴφνης δὲ κυρία τις ἐκ τῶν τῆς συνοδίας ἀκουσίως πῶς παρετήρησεν ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ ἄντρῳ ὁ γέρων κ. Ἰζβερτσὼφ τόσον ἀκαταλήπτως εἶχε γίνει ἄφαντος πρὸ δέκα ἐτῶν. Ὁ ξένος ἐφάνη ἐνδιαφερόμενος, καὶ ἐπεθύμησε νὰ μάθῃ περισσότερά τινα ἀπὸ τὰς μυστηριώδεις περιστάσεις. Ὁ Νικόλαος ἀνεζητήθη μεταξὺ τοῦ πλήθους καὶ ὡδηγήθη ἐνώπιον τοῦ προθύμου ὁμίλου. Ἦτο ὁ ξενίζων, καὶ εὗρισκεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τὴν διήγησιν, ζητηθεῖσαν ὑπὸ συμπαθούντων συνδαιτυμόνων. Ἐπανέλαβε τὸ θλιβερὸν διήγημα ἐν φωνῇ τρεμούσῃ, μὲ ὠχρὰς παρειὰς, καὶ δάκρυα ἐφάνησαν καταρρέοντα ἐκ τῶν πυρεσσόντων ὀφθαλμῶν του. Ἡ ὁμήγυρις μεγάλως συνεκινήθη, καὶ ἐγκώμια περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀγαπῶντος ἀνεψιοῦ, ὅστις τόσον ἐτίμησε τὴν μνήμην τοῦ θείου καὶ εὐεργέτου του, ἐλευθέρως ἐκυκλοφόρησαν ἐν συμπαθητικοῖς ψιθυρίσμασιν. Αἴφνης ἡ φωνὴ τοῦ Νικολάου ἐγένετο πνιγηρὰ, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀνεπήδησαν ἐκ τῶν κοιλωμάτων αὐτῶν, καὶ ἐν πεπιεσμένῳ ἀναστεναγμῷ, ἐκλονήθη πρὸς τὰ ὀπίσω. Πᾶς ὀφθαλμὸς τοῦ πλήθους ἠκολούθησε μετὰ περιεργείας τὸ βλοσυρὸν βλέμμα του, ὡς διέμενε προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως μικροῦ τινος προσώπου ὅπερ ἐπαρουσιάζετο ἐκ τῶν ὄπισθεν τοῦ Σιαμάνου.

— Πόθεν ἔρχεσαι; Τίς σὲ ὡδήγησεν ἐνταῦθα, τέκνον; ἐψέλλισεν ὁ Νικόλαος τόσον ὠχρὸς ὅσον αὐτὸς ὁ θάνατος.

— Εὑρισκόμην ἐν τῇ κλίνῃ μου, πάτερ· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦλθε παρ' ἐμοὶ καὶ ἔφερέ με ἐνταῦθα ἐντὸς τῶν βραχιόνων του· ἁπλῶς ἀπεκρίνατο τὸ παιδίον, δεικνύον τὸν Σιαμάνον, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἵστατο ἐπὶ τοῦ βράχου, καὶ ὅστις ἔχων κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐκινεῖτο ἀγόμενος καὶ φερόμενος ὡς ἐκκρεμὲς ἐν ἐνεργείᾳ.

— Τοῦτο εἶναι πολὺ παράδοξον! παρετήρησέ τις τῶν συνδαιτυμόνων. Πῶς! οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς του!

— Ὕψιστε Θεέ! ὁποίκ ἔκτακτος ὁμοιότης! ἐξέφερεν ἀρχαῖός τις κάτοικος τῆς πόλεως, φίλος τοῦ ἀποθανόντος.

— Ψεύδεσαι, παιδίον· μανιωδῶς, ἐξεφώ-

νησεν ὁ πατήρ. Ἐπίστρεψον εἰς τὴν κλίνην σου. Δὲν εἶναι ἡ θέσις σου ἐνταῦθα...

— Ἐλθέ, ἐλθέ· ὑπέλαβεν ὁ Οὔγγρος, ἐν παραδόξῳ ἐκφράσει ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ προσώπου του, περιβάλλων διὰ τοῦ βραχίονός του ἐν εἴδει προστασίας τὸ ἰσχνὸν παιδικὸν πρόσωπον. Τὸ μικρὸν παιδίον εἶδε τὸ διπλοῦν τοῦ Σιαμάνου ὅπερ πλανᾶται ἐνίοτε μακρὰν τοῦ σώματός του, ἐξέλαβε τὸν ἀστρικὸν ἄνθρωπον (τὴν ψυχὴν) ἀντὶ τοῦ ἰδίου ἐξωτερικοῦ φαντάσματος. Ἂς μείνῃ τὸ παιδίον μεθ' ἡμῶν ἐπί τινα καιρόν.

Ἀκούσαντες τοὺς παραδόξους τούτους λόγους οἱ συνδαιτυμόνες ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἐν ἀφώνῳ ἐκπλήξει, καί τινες ἐξ αὐτῶν ἐνετένισαν πρὸς τὸν λαλοῦντα μετὰ πραγματικοῦ τρόμου.

Ἐπὶ τέλους τὸ μυστικὸν ἀποκαλύπτεται.

— Ἐν παρόδῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὔγγρος, ἐν λίαν ἰδιαζούσῃ σταθερότητι τόνου, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ δημόσιον μᾶλλον ἢ πρός τινα ἐξ αὐτοῦ ἰδιαιτέρως, διὰ τί νὰ μὴ προσπαθήσωμεν ν' ἀνακαλύψωμεν τὸ ἐπὶ τῆς τραγῳδίας ἐκείνης μυστήριον, διὰ τῆς βοηθείας τῶν διορατικῶν δυνάμεων τοῦ Σιαμάνου μου; Ὁ ὕποπτος εὑρίσκεται εἰσέτι ἐν τῇ φυλακῇ;... Τί;.. Δὲν ὡμολόγησέ τι μέχρι τῆς σήμερον. Τοῦτο εἶναι τῇ ἀληθείᾳ παράδοξον. Ἀλλὰ ἤδη θὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν. Ἡ δευτέρα ὅρασις τοῦ Σιαμάνου μου, ὅταν καταλλήλως διευθύνηται, οὐδέποτε ἀπατᾶται. Ὅλοι ἂς σιγήσωτιν!

Τότε ἐπλησίασε πρὸς τὸν Τελουξῖνον, καὶ προσποιούμενος ὅτι περιγράφει κύκλον φανταστικὸν διὰ τῆς χειρός του περὶ ἑαυτὸν, τὸν Σιαμάνον καὶ τὸ παιδίον, ἀμέσως ἤρξατο τῶν ἐνεργειῶν του χωρὶς πολὺ νὰ περιμένῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κυρίου τῆς θέσεως. Ὁ κύριος ἵστατο καταβεβλημένος ἐν τῷ μέρει ἐκείνῳ, ὡς ἀπολιθωθεὶς ὑπὸ τῆς φρίκης καὶ μὴ δυνάμενος ἢχόν τινα νὰ ἐκφέρῃ. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ ἐν γενικῇ ἐπιδοκιμασίᾳ, καὶ μάλιστα ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ταγματάρχης Σ... ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὁ ἐπιδοκιμάσας τὴν ἰδέαν.

— Κυρίαι καὶ κύριοι, εἶπε τότε ὁ μεσμεριστὴς ἐν χαρίεντι τόνῳ, ἐπιτρέψατέ μοι διὰ ταύτην μόνον τὴν φορὰν νὰ ἐνεργήσω ἄλλως ἢ ὅπως ἐν γένει πράττω. Θὰ μεταχειρισθῶ τὴν μέθοδον τῆς ἐγχωρίου μαγείας. Εἶναι ἁρμοδιωτέρα πρὸς τὴν ἀγρίαν ταύτην θέσιν, καὶ τολμῶ εἰπεῖν, θὰ εὕρωμεν αὐτὴν τὰ μάλιστα ἀποτελεσματικωτέραν τῆς εὐρωπαϊκῆς μεθόδου τοῦ μεσμερίζειν.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπόκρισίν τινα, ἀνέσυρεν ἐκ θυλάκου τινὸς ὅστις, καθὼς ἐξεφράσθη, οὐδέποτε ἐγκατέλιπεν αὐτὸν, ἐν πρώτοις ἓν μικρὸν τύμπανον καὶ ἔπειτα δύο μικρὰς φιάλας τὴν μὲν πλήρη ὑγροῦ τινος τὴν δὲ κενήν. Διὰ τοῦ ἐμπεριεχομένου τῆς πρώτης ἐρράντισε τὸν Σιαμάνον, ὅστις ἤρξατο τρέμων καὶ σπαράττων βιαιότερον εἰπέρποτε. Ὁ ἀὴρ ἐπληρώθη εὐωδιῶν ἀρωματικῶν ὀσμῶν, καὶ αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐφάνη καταστᾶσα καθαρωτέρα. Τότε, ἐν τῇ φρίκῃ τῶν παρισταμένων, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Σιαμάνον, καὶ λαβὼν ἓν μικρογαφικὸν πεπαλαιωμένον μαχαιρίδιον ἀπὸ τοῦ κόλπου του ἐβύθισεν ὅλον τὸν αἰχμηρὸν χάλυβα ἐν τῷ πήχει τοῦ ἀνθρώπου, καὶ λαβὼν αἷμα ἀπὸ τούτου ἐπλήρωσεν αὐτοῦ τὴν κενὴν φιάλην. Ἡμιπληρωθείσης δὲ ταύτης, ἔθλιψε τὴν ὀπὴν τῆς πληγῆς διὰ τοῦ ἀντίχειρός του καὶ ἐσταμάτησε τὴν ροὴν τοσον εὐκόλως ὡσπερεὶ εἶχεν ἐπιπωματώσει μίαν φιάλην, μεθ' ὃ ἐρράντισε τὸ αἷμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μικροῦ παιδίου. Τότε δὲ ἐκρέμασε τὸ τύμπανον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του καὶ διὰ δύο ἐξ ἐλεφαντόδοντος τυμπανοκροτάλων κεκαλυμμένων ὑπὸ παραδόξων ἐγγεγλυμμένων γραμμάτων καὶ σημείων, ἤρξατο κρούων εἴδός τι ἐξεγερτηρίου· εἶπε δὲ ὅτι ἐξετυμπάνιζε τὰ «πνεύματα» τοῦ Σιαμάνου.

ΜΑΓΙΚΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ἐκ τῶν παρισταμένων, οἱ μὲν ἐκπεπληγμένοι οἱ δὲ ἔντρομοι ἐκ τῆς θέας τῶν παρα-

δόξων τούτων πραγμάτων, ζωηρῶς ἀλλὰ καί πως δειλῶς συνωπτίζοντο περὶ αὐτὸν, καὶ ἐπί τινας στιγμὰς σιγὴ θανάτου ἐβασίλευσεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεγάλου σπηλαίου. Ὁ Νικόλαος, ἔχων τὸ πρόσωπον πελιδνὸν, ὡσεὶ νεκροῦ, ἵστατο ἄλαλος ὡς καὶ πρότερον.

Ἤδη ὁ μεσμεριστὴς μάγος εἶχε τεθῆ μεταξὺ τοῦ Σιαμάνου καὶ τοῦ ἀνδήρου καὶ ἤρξατο βραδέως τυμπανίζων. Αἱ πρῶται φωναὶ εἶχον καλυφθῆ καὶ τόσον σιγὰ ἐδόνουν ἐν τῷ ἀέρι ὥστε οὐδεμίαν ἠχὼ ἔδιδον· μόνον ὁ Σιαμάνος ἐτάχυνεν ἔτι μᾶλλον τὴν δίκην ἐκκρεμοῦς κίνησίν του καὶ τὸ παιδίον ἀνησύχησεν. Ὁ μυστηριώδης τυμπανιστὴς ἤρξατο τότε ταπεινοῦ τινος ἄσματος, σιγηλοῦ, περιέργου καὶ πανδήμου.

Καθὼς αἱ ἄγνωστοι λέξεις ἐξήρχοντο ἐκ τῶν χειλέων του αἱ φλόγες τῶν δαδῶν, φανῶν καὶ λαμπτήρων, ἐκυματοῦντο καὶ περιίπταντο μέχρις ὅτου ἤρξαντο χορεύουσαι ἐν ρυθμῷ μετὰ τοῦ ἄσματος. Ψυχρὸς ἄνεμος ἦλθεν ἀσθμαίνων ἀπὸ τῶν σκοτεινῶν διαδρόμων ὑπεράνω τοῦ ὕδατος ἀφίνων πένθιμόν τινα ἠχὼ ἐν τῇ διαβάσει του. Τότε δὲ εἶδος νεφελώδους ἀτμοῦ, ὅστις ἐφαίνετο σταλάζων ἀπὸ τῆς βραχώδους γῆς καὶ τῶν τοίχων, συνεπυκνώθη περὶ τὸν Σιαμάνον καὶ τὸ παιδίον. Περὶ τὸ τελευταῖον ἡ αὔρα ἦτο ἀργυροειδὴς καὶ διαφανὴς, ἀλλὰ τὸ νέφος, ὕπερ περιεκάλυπτε τὸν πρῶτον, ἦτο ἐρυθρὸν καὶ σκαιόν. Πλησιάζων πλησιέστερον τοῦ ἀνδήρου ὁ μύστης ἔκρουσε βαρυφωνοτέραν ἐπίκλησιν ἐπὶ τοῦ τυμπάνου του, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἠχὼ φανερῶς ἀντελάλησεν. Ἀντήχησε πλησίον καὶ μακρὰν ἐν ἀπαύστοις πατάγοις, ἑνὸς θρήνου διαδεχομένου ἕτερον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαρυτέρου μέχρις ὅτου ὁ βροντώδης μυκηθμὸς ἐφάνη ὡς χορὸς φωνῶν χιλίων δαιμόνων ἐγειρομένων ἐκ τοῦ ἀχανοῦς βάθους τοῦ σκοτεινοῦ λάκκου. Αὐτὸ δὲ τὸ ὕδωρ, οὗτινος ἡ γαληνιαία ἐπιφάνεια ὑπὸ πολλῶν φώτων διαφωτιζομένη ἦτο πρότερον λεία ὡς σινδὼν ὑέλου, αἴφνης ἐταράχθη ὡσεὶπερ βιαία ὁρμὴ ἀέρος εἶχε φυσήσει ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἕτερον ἄσμα ἐπῆλθε καὶ ἑτέρα τυμπανοκρουσία, καὶ τὸ ὄρος ἐσείσθη ἐκ θεμελίων ὑπὸ τῶν δίκην τηλεβόλων βροντῶν αἵτινες ἀντήχησαν ἐκ τῶν σκοτεινῶν καὶ ἐκτεταμένων διαδρόμων. Τὸ σῶμα τοῦ Σιαμάνου ἠγέρθη κατὰ δύο ὑάρδας ἐν τῷ κενῷ, καὶ, κοιμώμενος καὶ κλονιζόμενος, ἐκάθισε μετέωρος ὡς εἰδεχθὴς ὀπτασία. Ἀλλ' ἡ μεταμόρφωσις ἥτις συνέβη ἤδη ἐν τῷ παιδίῳ ἐπάγωσε τοὺς πάντας ἐκ τοῦ φόβου, ὡς ἀλάλως παρετήρουν τὴν σκηνήν. Τὸ περὶ τὸ παιδίον ἀργυροειδὲς νέφος ἤδη ἐφάνη ἐγεῖρον αὐτὸ πραγματικῶς ἐν τῷ ἀέρι· ἀλλὰ, ἀντιστρόφως τοῦ Σιαμάνου, οἱ πόδες του οὐδέποτε ἀφῆκαν τὴν γῆν. Τὸ μικρὸν παιδίον ἤρξατο αὐξάνον ὡσεὶπερ τὸ ἔργον τῶν ἐνιαυτῶν εὑρίσκετο ἐν θαυμασίᾳ τινὶ ἐκπληρώσει ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν δευτέρων. Ἐγένετο ὑψηλὸν καὶ εὐτραφὲς, καὶ τὰ γεροντικὰ χαρακτηριστικά του ἐγένοντο πρεσβύτερα ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ σῶμα. Μετά τινα δευτερόλεπτα ἀκόμη, καὶ ἡ νεανικὴ μορφὴ ἐξηφανίσθη καθ' ὁλοκληρίαν. Εἶχεν ὁλοσχερῶς ἀπορροφηθῆ ὑπὸ ἑτέρας ἀτομικότητος! καὶ ἐν τῇ φρίκῃ τῶν παροντων οἵτινες εἶχον ὑπάρξει οἰκεῖοι πρὸς τὴν μορφήν της, ἡ ἀτομικότης αὕτη ἦτο ὁ γέρων Ἰζβερτσόφ...

ΤΟ ΦΑΣΜΑ.

Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ κροτάφου του ὑπῆρχε πλατεῖα, χαίνουσα πληγὴ ἐξ' ἧς ἄφθονον ἔρρεεν αἷμα. Τὸ φάσμα ἐκινήθη ἤδη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Νικόλαον, ὅστις μὲ ὀσθότριχα κεφαλὴν ἐθεώρει τὸν ἴδιον υἱόν του μεταμορφωθέντα εἰς τὸν θεῖόν του, μὲ βλέμματα ληροῦντος παράφρονος. Ἡ ὡς ἡ τοῦ τάφου ἐκείνη σιωπὴ διελύθη ὑπὸ τοῦ Οὔγγρου, ὅστις ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ παιδικὸν φάσμα, ἠρώτησεν αὐτῷ ἐν πανδήμῳ φωνῇ. «Ἐν ὀνόματι Ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσι πᾶσαν ἐξουσίαν, ἀποκρίθητι τὴν ἀλήθειαν, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἐκτὸς τῆς ἀληθείας. Ψυχὴ ἐγρηγοροῦσα, τὸ σῶμά σου ἀπωλέσθη ἐκ συμβάντος τινὸς ἢ ἀγενῶς ἐδολοφονήθη;

Τοῦ φαντάσματος τὰ χείλη ἐκινήθησαν,

ἀλλ' ἡ ἠχὼ μόνη μακρόθεν ἀπεκρίνατο μετὰ θρηνωδῶν τόνων.

« Ἐδολοφονήθη! ἐδολο-φονήθη! ἐδο-λοφονήθη! »

« Ποῦ; πῶς! ὑπό τινος; ἠρώτησεν ὁ μύστης.

Τὸ φάσμα ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν Νικόλαον, καὶ χωρὶς νὰ κινήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἢ νὰ καταβιβάσῃ τὸν βραχίονά του, ἀπεσύρθη πρὸς τὰ ὀπίσω ἠρέμα πρὸς τὸν λάκκον. Εἰς ἕκαστον βῆμα του, καὶ ὁ νέος Ἰζβερτσώφ, ὡς κατεχόμενος ὑπὸ ἀκατανικήτου ἀπογοητεύσεως προϊχώρει ἓν βῆμα πρὸς αὐτό, μέχρις οὗ τὸ φάσμα ἔφθασεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὕδατος, καὶ τὴν ἀκόλουθον στιγμὴν ἐθεάθη ρέον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του. Ἦτο φρικώδης, νοερὰ σκηνή!

Ὅτε ὁ Νικόλαος ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπὸ τοῦ χείλους τὴν ἀβύσσου τῶν ὑδάτων, βίαιος σπασμὸς διέτρεξε τὸ σύστημα τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Γονυπετήσας δὲ προσεπάθησε νὰ ἀναρριχηθῇ ἐπί τινος τῶν ἀγροτικῶν καθισμάτων ἐν χειρὶ ἀπηλπισμένῃ, καὶ ἀγρίως ἐνατενίζων, ἐξήνεγκε μακρὰν διαπεραστικὴν κραυγὴν ἀγωνίας, ἡ ὁποία διέφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ πλήθους, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀνίκανος ν' ἀναλέσῃ ἕνα τοὐλάχιστον ἄνθρωπον ἐκ τῆς ληθαργίας ἐν ᾗ πάντες ἐφαίνοντο ἐμβεβυθισμένοι. Ὡς δὲ ὑπὸ τοὺς ὄνυχας Ἐφιάλτου κατεχόμενος, πάντες εἶδον, ἤκουσαν καὶ ἐνεθυμοῦντο τῶν πάντων, ἀλλ' ἦσαν ἀνίκανοι νὰ κινήσωσιν ἕνα δάκτυλον. Τὸ φάσμα ἤδη ἔμενεν ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ, κάμπτον τὴν ἐκτεταμένην χεῖρά του, ἠρέμα ἔνευε τὸν δολοφόνον νὰ πλησιάσῃ. Ἐν ταπεινοτικῷ τρόμῳ περισταλείς, ὁ φαῦλος ἄνθρωπος ὠρύετο, ἀντηχοῦντος καὶ πάλιν τοῦ σπηλαίου.

« Ὄχι... ὄχι, δὲν σ' ἐδολοφόνησα!..

Τότε ἐπῆλθεν ἓν πιτύλισμα, καὶ ἤδη τὸ παιδίον ἦτο ἐν τῷ σκοτεινῷ ὕδατι ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῆς ζωῆς του ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λάκκου, τῆς αὐτῆς ἀκινήτου καὶ ἀγρίας ὀπτασίας ἀνησύχως αὐτὸ ἐπιβλεπούσης, ἀπὸ τῆς ὁποίας τῆς ἰδίας οὐσίας τὸ παιδίον ἐφαίνετο ἀπορρέον.

« Πάτερ! πάτερ! σῶσόν με!... καταποντίζομαι! ἐκραύγασεν ἡ δυστυχὴς μικρὰ φωνὴ μεταξὺ τῆς ταραχῆς τῶν ἠχῶν.

« Γέκνον μου! ὠρύετο ὁ Νικάλαος διὰ τόνου μανιακοῦ, ἀναπηδῶν ἐπὶ τῶν ποδῶν του· » τέκνον μου! σῶσον, ὤ! σῶσσν αὐτό! Ναί, ὁμολογῶ, ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος!.... ἐγὼ τὸν ἐφόνευσα!

— Τὸν ἐφόνευσα!... ἐφόνευσα... ἐφόνευσα! ἐπανέλαβον ἑκατοστύες ἠχῶν ὡς καγχασμοὶ ἐκ λεγεῶνος μαινομένων δαιμόνων.

Ἕτερον πιτύλισμα ἐπῆλθε, καὶ τὸ φάσμα αἴφνης ἐξηφανίσθη. Ἐν κραυγῇ ἀπεριγράπτου φρίκης ἡ ὁμήγυρις, ἀπαλλαγεῖσα ἐκ τῆς γοητείας, ἡ ὁποία μέχρι τοῦδε εἶχε παραλύσει τὰς δυνάμεις της, ἐφώρμησε πρὸς τὸ ἄνδηρον πρὸς διάσωσιν τοῦ τε πατρὸς καὶ τοῦ τέκνου. Ἀλλ' οἱ πόδες ὅλων ἐρριζώθησαν ἐκ νέου ἐν τῇ γῇ, ἅμα ὡς εἶδον ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμαινομένων παλιρροιῶν ὑπόλευκόν τινα ἄμορφον ὄγκον, ἐπιμήκη τινὰ ὁμίχλην, περιτυλίσσουσαν τὸν δολοφόνον ἐν σφικτῇ περιβολῇ καὶ ἠρέμα καταβυθίζουσαν αὐτὸν ἐν τῷ ἀχανεῖ λάκκῳ!

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα, ὅτε, μετὰ ἄϋπνον νύκτα, τινὲς τῆς ὁμηγύρεως ὑπῆγον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Οὔγγρου εὐπατρίδου, εὗρον αὐτὴν κεκλεισμένην, καὶ ἔρημον. Αὐτός τε καὶ ὁ Σιαμάνος ἐγένοντο ἄφαντοι. Πρὸς μείζονα δὲ γενικὴν ἔκπληξιν τὸ μέγαρον τοῦ Ἰζβερτσὼφ ἐκάη τὴν αὐτὴν νύκτα καὶ ὁλοσχερῶς ἀπετεφρώθη! Αὐτὸς δὲ ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀπήγγειλε τοὺς ἐξορκισμούς, ἀλλ' ὁ τόπος θεωρεῖται κατηραμένος μέχρι τῆς σήμερον· Ἡ κυβέρνησις ἐξήτασε τὰ πράγματα, καὶ διέταξε σιωπήν.